

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **Ing. Z. R.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, proti rozhodnutí ze dne 25. 7. 2005, č. j. KUZL 11859/05 ÚP-No, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2006, č. j. 31 Ca 99/2005 - 67,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2006, č. j. 31 Ca 99/2005 - 67, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2005 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 4. 2005, jímž byla ve sloučeném územním a stavebním řízení povolena podle § 39 a § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dočasná stavba „Akustická zástěna s venkovním posezením ve dvoře domu č.p. 211, ulice D.“ na pozemku stavební parcela číslo 286, sousedícím s pozemkem žalobce, v katastrálním území U. Ze správního spisu pak vyplývá, že účelem akustické zástěny je odstínění hluku hostů z plánované venkovní restaurace vůči objektu ve vlastnictví žalobce.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Brně, který svým rozsudkem ze dne 18. 5. 2006 zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu. Důvod zrušení spatřoval krajský soud v tom, že žalovaný ani stavební úřad nepostupovaly v souladu s ustanovením § 137 stavebního zákona, když žalobce s jeho vznesenými námitkami, že stavba akustické zástěny sníží tržní hodnotu jeho sousedního domu, jakož i naruší pohodu bydlení, neodkázaly na soudní řízení a stavební řízení nepřerušily.

Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítl nesprávný postup krajského soudu v tom smyslu, že soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí stavebního úřadu, avšak věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému, tedy odvolacímu orgánu, který však není oprávněn ve věci rozhodovat, neboť není ve věci příslušný. Příslušným je pouze stavební úřad; žalovaný by mohl rozhodovat jako orgán prvního stupně pouze v případě nečinnosti stavebního úřadu nebo v případě stavby spadající do obvodu dvou či více stavebních úřadů apod.

K názoru krajského soudu ohledně námitek snížení tržní hodnoty rodinného domu žalobce a narušení pohody bydlení pak žalovaný uvedl, že podle ustálené soudní praxe týkající se posuzování imisí ve stavebně správním řízení a použití § 137 odst. 2 stavebního zákona nestačí pouhá skutečnost, že jde o námitku občanskoprávní. V rámci stavebního řízení musí stavební úřad rozhodovat i o některých občanskoprávních námitkách, neboť stavební a občanskoprávní normy se v některých případech překrývají a stavební předpisy v určitých případech samy nepřímou ukládají, aby stavební úřad použil občanskoprávní normy. S námitkami týkajícími se budoucích negativních vlivů stavby na okolí tedy stavební úřad nemůže účastníky odkázat na soud, neboť rozhodování o těchto námitkách je v pravomoci stavebního úřadu a proti budoucím imisím nelze poskytnout ochranu v soudním řízení, ale jen v řízení stavebním. Žalovaný vycházel při hodnocení námitek z toho, že v daném případě stavba objektu žalobce není rodinným domem, ale jazykovou školou s bytem, a je umístěna v území, které je územním plánem města U. funkčně vymezeno pro bydlení s možností staveb pro prodej, veřejné stravování, školství, zdravotnictví, atd. Akustická stěna má sloužit k zamezení eventuálního pronikání hluku (hlasových projevů hostů restaurace) k domu žalobce, avšak sama o sobě nemůže být zdrojem žádných imisí a touto stavbou také nemůže dojít ke snížení tržní ceny žalobcova domu. Proto se podle žalovaného nejedná o občanskoprávní námitky, o nichž by měl rozhodovat soud, nýbrž jsou v kompetenci stavebního úřadu. Při hodnocení, zda nedojde k narušení pohody bydlení nad míru přiměřenou poměrům, dospěl žalovaný k závěru, že tomu tak nebude, neboť objekt jazykové školy je umístěn u místní komunikace v části města, která je využívána z velké části ke komerčním účelům. Proto také nemůže dojít ani ke snížení tržní hodnoty stavby žalobce, neboť pro posouzení snížení tržní hodnoty je nezbytné se v první řadě vypořádat s tím, zda provedenou stavbou by skutečně došlo k narušení pohody bydlení, a teprve poté je třeba se zabývat narušením tržní hodnoty stavby.

Závěrem pak žalovaný namítl, že ačkoliv se řízení u soudu přímo dotýká práv a povinností vlastníka předmětné stavby akustické zástěny, není v odůvodnění rozsudku soudu uvedeno, zda soud o probíhajícím řízení vyrozuměl vlastníka stavby, a lze se tedy domnívat, že soudní řízení proběhlo a byl vydán rozsudek, aniž by zúčastněné osobě bylo dáno právo předložit vyjádření, nahlédnout do spisu a bylo doručeno rozhodnutí, jak je stanoveno v § 34 s. ř. s.

Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z kasační stížnosti není zřejmé, v jakém rozsahu je rozhodnutí rozsudku krajského soudu napadáno. Žalobce neshledal pochybení v postupu soudu, když zrušil jak rozhodnutí žalovaného tak i rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Je zcela na žalovaném, aby v dané věci postupoval podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a postoupil danou věc usnesením prvoinstančnímu stavebnímu úřadu. K výtkám žalovaného ohledně občanskoprávních námitek

žalovaný uvedl, že není patrné, jaké vady stěžovatel předmětnému rozsudku konkrétně vytýká. V daném případě je nepochybné, že podané námitky žalobce měly rovněž občanskoprávní rozsah, což žalovaný zcela ignoroval a nepostupoval podle § 137 stavebního zákona. Na výrok soudu rovněž nemohla mít žádný vliv skutečnost, zda u nemovitosti žalobce jde o rodinný dům či o stavbu jiného účelu s bytem; toto nebylo předmětem posuzování krajského soudu. Podle žalobce je nepřijatelné, aby se žalovaný kasační stížností domáhal přiznání pravomoci k posuzování občanskoprávních námitek. I v případě pochybností o občanskoprávním obsahu některých námitek nemůže být na závalu, pokud správní orgán „nadbytečně“ postupuje podle § 137 a odkáže účastníky na soud, než když tak neučiní, o námitkách rozhodne sám a překročí tak své pravomoci. Závěrem žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

K námitce týkající se zrušení obou správních rozhodnutí a vrácení věci k řízení žalovanému lze uvést, že v § 78 odst. 3 s.ř.s. je správnímu soudu dána pravomoc podle okolností zrušit nejen rozhodnutí správního orgánu poslední instance, ale i rozhodnutí orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. K takovému postupu se správní soud přikloní zpravidla tehdy, kdy i předcházející rozhodnutí (nižší správní instance) je stíženo vadou, pro kterou by stejně muselo být zrušeno nadřízeným orgánem. Současně podle § 78 odst. 4 má správní soud povinnost vyslovit ve zrušujícím rozsudku, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V tomto případě není dána správnímu soudu žádná možnost uvážení, kterému správnímu orgánu by měl věc vrátit (a to ani když zrušuje více správních rozhodnutí), neboť věc se vrací k dalšímu řízení vždy žalovanému. Pokud by soud vrátil věc k dalšímu řízení jinému orgánu, bylo by jeho rozhodnutí nezákonné. Jestliže žalovaný pak není příslušný k řízení ve věci v prvním stupni, musí využít prostředky dané mu právním řádem (v daném případě tedy správním řádem), aby věc postoupil správnímu úřadu věcně, místně a funkčně příslušnému. V projednávané věci byl tedy postup soudu zcela v souladu se zákonem, když byla věc po zrušení správních rozhodnutí vrácena k dalšímu řízení žalovanému, a námitka žalovaného je tudíž nedůvodná.

Jako důvodné však Nejvyšší správní soud shledal další výtky žalovaného. Žalovaný předně učinil předmětem přezkumu kasační stížnosti skutečnost, zda měl povinnost u námitek žalobce týkajících se snížení tržní hodnoty žalobcova domu a narušení pohody bydlení žalobce, přerušit stavební řízení a odkázat žalobce na řízení soudní. Ustanovení § 137 stavebního řádu upravuje postup stavebního úřadu při řešení občanskoprávních a jiných námitek. Právní teorie a praxe dospěla v tomto kontextu k rozlišování námitek veřejnoprávních (územně či stavebně technické námitky) a námitek občanskoprávních. Zatímco o námitkách veřejnoprávních rozhoduje vždy stavební úřad, u námitek občanskoprávních tomu tak není vždy. Občanskoprávní námitky je možné v souladu se zněním stavebního zákona dále rozdělit na dvě skupiny (blíže viz Doležal, Mareček, Vobořil: Stavební zákon v teorii a praxi, Linde, 2003). Do první náleží námitky, které překračují pravomoc stavebního úřadu nebo spolupůsobících orgánů státní správy. Jedná se typicky o námitky zpochybňující vlastnické právo či jeho rozsah, námitky vydržení či existence věcného břemene. O těchto námitkách může s konečnou platností rozhodnout pouze soud; stavební úřad zde má pouze povinnost pokusit o dosažení dohody mezi stranami sporu, která by předešla soudnímu řízení. Pokud k dohodě nedojde, má stavební úřad pravomoc učinit si o námitce úsudek sám, avšak pokud by námitka v případě její oprávněnosti znemožnila uskutečnit požadované opatření (nebo ho umožnila jen v jiné míře či formě), je stavební úřad povinen odkázat příslušného účastníka (namítatele) na soud a stavební

či jiné řízení přerušit. Druhou skupinou námitek, jsou takové, které nepřekračují pravomoc stavebního úřadu, a ten je proto povinen o nich rozhodnout. Typicky se jedná o námitky proti předpokládané hlučnosti, prašnosti, zastínění, odstupu stavby apod. (tj. námitky budoucích imisí).

Z uvedeného vyplývá, že povinnost stavebního úřadu odkázat účastníka řízení na soud a řízení přerušit je dána pouze v případě občanskoprávní námitky překračující pravomoc stavebního úřadu, která by současně v případě její oprávněnosti měla za následek nemožnost uskutečnění požadované stavby či jiného opatření. V ostatních případech taková odkazovací povinnost stavebního úřadu dána není, a ten si může o námitce učinit úsudek samostatně (byť pravomoc soudu rozhodovat o všech občanskoprávních námitkách, které překračují pravomoc stavebního úřadu, tím není zpochybněna; pokud soud k návrhu účastníka o takové námitce rozhodne jinak než před ním stavební úřad, bude dán důvod pro obnovu řízení).

Z dosavadní judikatury krajských soudů a Nejvyššího soudu k rozhraničení pravomoci soudů a stavebních úřadů ve věci přezkumu námitek v řízeních podle stavebního zákona lze zmínit rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. 30 Ca 58/2001, v němž krajský soud uvedl, že „námitky účastníků územního či stavebního řízení, týkající se obtěžování výhledem, kouřem, hlučností, prašností, zápachem z budoucího provozu, zastínění pozemků a staveb apod., nepřekračují rozsah pravomoci stavebního úřadu a dotčených orgánů státní správy. Jde o námitky územně technického či stavebně technického charakteru, které stavební úřad posoudí ve své pravomoci, aniž by s nimi účastníky řízení odkazoval na soud podle § 137 odst. 2 stavebního zákona“. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2003, sp. zn. Rc 22 Cdo 572/2003, pak „v řízení podle stavebního zákona lze uplatnit všechny námitky vycházející z vlastnických práv k pozemkům a stavbám, tedy i námitky obsahově odpovídající §127 odst.1 ObčZ. Na rozdíl od tohoto ustanovení, které poskytuje ochranu proti imisím již nastalým, se v řízení podle stavebního zákona lze domáhat ochrany proti imisím hrozícím (budoucím, očekávaným). Dovolací soud opakovaně vyslovil názor, že o námitce budoucích imisí musí stavební úřad rozhodnout sám a nemůže s touto námitkou odkazovat účastníky na soud. (...) To ovšem neznamená, že jde-li o zásahy do vlastnického práva, které - podle skutkového vyličení v žalobě - již nastaly a trvají, může soud odmítnout rozhodnutí o takovéto žalobě jen proto, že námitka poukazující na neoprávněné zásahy do vlastnického práva byla uplatněna v souvislosti s řízením před stavebním úřadem a její řešení by náleželo do pravomoci stavebního úřadu.“ Z uvedené judikatury vyplývá, že námitky směřující proti budoucímu (dosud nerealizovanému) stavu, např. proti budoucím imisím, jsou v kompetenci stavebních úřadů. Naopak námitky proti již existujícím zásahům (do vlastnického práva) náleží do pravomoci soudů.

V souladu s výše provedeným rozbořem posuzoval Nejvyšší správní soud nejprve povahu námitky narušení pohody bydlení nad míru přiměřenou poměrům. Pohodu bydlení zmiňuje vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, kde je zachování pohody bydlení považováno za jeden z územně technických požadavků na umísťování staveb a na jejich vzájemné odstupy (§ 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 vyhlášky). Pojmem pohoda bydlení se zdejší soud již dříve zabýval v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, publikovaném pod č. 850/2006 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „z objektivistického úhlu pohledu lze „pohodu bydlení“ rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku

(z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Nejvyšší správní soud (...) nicméně podotýká, že správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“

Jak vyplývá z uvedené definice, pojem pohoda bydlení zahrnuje celou řadu činitelů. Nicméně pro právě projednávaný případ lze dovodit, že zachování pohody bydlení je jedním z územně technických požadavků stavebního zákona (resp. vyhlášky č. 137/1998 Sb.). Nejde zde o zasahování do vlastnických práv, ale o hodnocení celkové územně technické situace (byť částečně i ze subjektivního pohledu dané lokality). Námitku narušení pohody bydlení proto nelze považovat za námitku občanskoprávního charakteru, k jejímuž projednání by byl příslušný soud. Ostatně i z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jehož odůvodnění krajský soud v Brně v projednávané věci částečně použil, zcela jasně vyplývá, že k posuzování zachování pohody bydlení je příslušný jen sám stavební úřad. Avšak i v případě, že by byla předmětná námitka považována za námitku občanskoprávní, rozhodně se nejedná o námitku, která by překračovala pravomoc stavebního úřadu, natož aby byla způsobila v případě její oprávněnosti znemožnit uskutečnění požadované stavby; povinnost stavebního úřadu odkázat žalobce na soud zde tedy nebyla dána. V tomto ohledu je ještě nutné přisvědčit žalovanému, že samotná stavba akustické zástěny není způsobila narušit pohodu bydlení žalobce. Jak také vyplývá ze správního spisu, žalobce nebrojí ani tak proti samotné stavbě, jako proti možnému budoucímu hluku hostů z venkovní restaurace, jehož pronikání k domu žalobce má bránit právě předmětná akustická zástěna, tedy proti budoucí imisi, k jejímuž posouzení je povinen sám stavební úřad (jak vyplývá z výše uvedené judikatury).

Námitku snížení tržní hodnoty stavby pak lze považovat za námitku občanskoprávní, neboť snížení tržní hodnoty zasahuje do vlastnických práv žalobce (sníží jeho majetek). Nicméně i zde je nutno zopakovat podobně jako u námitky předchozí, že v daném případě ještě ke snížení tržní hodnoty objektu žalobce nedošlo. Navíc ke snížení tržní hodnoty žalobcova domu by nemohlo dojít pouze tou skutečností, že by byla postavena akustická stěna, ale případně až provozem samotné restaurace (hlasovými projevy jejích hostů, kterým by akustická stěna nedokázala zabránit). Jelikož se tedy jedná o námitku teprve budoucího snížení tržní hodnoty žalobcova domu, je k jejímu posouzení příslušný stavební úřad, neboť neexistuje zásah, o kterém by mohl rozhodovat soud. Naopak stavební úřad je dostatečně vybaven a odborně způsobilý, aby sám či ve spolupráci s dalšími orgány posoudil vliv plánované stavby na tržní hodnotu domu žalobce. V tomto smyslu však nemusí absolutně platit tvrzení žalovaného, že ke snížení tržní hodnoty příslušného domu dojde jen za podmínky narušení pohody bydlení žalobce; proto je vhodné námitku snížení tržní hodnoty zkoumat nezávisle na pohodě bydlení.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že názor krajského soudu ohledně nutnosti odkázat žalobce s právě uvedenými námitkami na soud a přerušit stavební řízení je chybný. K posouzení obou námitek je příslušný stavební úřad. Zdejší soud přitom nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by v dané věci mohla mít vliv skutečnost, že objekt žalobce

není rodinným domem, ale jazykovou školou s bytem. Žádný platný právní předpis nestanoví, že by se námitka narušení pohody bydlení či námitka snížení tržní hodnoty stavby měla posuzovat jinak v případě rodinného domu a v případě jiných staveb. Ačkoliv na posouzení důvodnosti námitek může mít vliv skutečnost, zda je určitá stavba trvale obývána, resp. k čemu slouží, rozhodně nelze dospět k závěru, že by v případě rodinného domu měl o takových námitkách rozhodovat soud a v ostatních případech stavební úřad. Názor žalovaného je proto v tomto ohledu mylný.

Jako důvodnou pak Nejvyšší správní soud shledal i poslední námitku žalovaného, že krajský soud nevyrozuměl o probíhajícím řízení vlastníka stavby – akustické zástěny, aby mohl tento případně uplatňovat práva osoby zúčastněné. Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Ačkoliv podle druhého odstavce téhož ustanovení má navrhovatel povinnost označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, je jejich vyhledání a vyrozumění o probíhajícím řízení závislé na aktivitě soudu. Pokud navrhovatel takové osoby v návrhu (zde v žalobě) neoznačí, je soud povinen se přesvědčit, zda takové osoby neexistují; přitom vychází zejména z informací obsažených ve správním spisu a v podání navrhovatele. Ostatně Nejvyšší správní soud se k postupu soudu v těchto případech vyjádřil již v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, v němž uvedl, že *„ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Jestliže krajský soud nevyrozuměl o probíhajícím řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňoval podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s. (zde stavebník), zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“*.

V právě projednávaném případě postupoval krajský soud tak, že dne 29. 12. 2005 vyvěsil na své úřední desce na 20 dnů oznámení o probíhajícím řízení, s tím, že osoby, kterých by se rozhodnutí žalovaného či jeho zrušení soudem mohlo přímo dotýkat, mohou soudu oznámit, že vstupují do řízení jako osoby zúčastněné na řízení (viz č.l. 60a soudního spisu). Samotné vyvěšení předmětného oznámení na úřední desce soudu nelze krajskému soudu vytýkat; takový postup je v případě většího počtu osob, které by mohly být osobami zúčastněnými na řízení, akceptovatelný. Ani v takové situaci však není možné, aby soud rezignoval na individuální vyrozumění o probíhajícím řízení těch osob, jejichž postavení jako osob zúčastněných na řízení je naprosto zřejmé a jejichž vyrozumění navíc soudu nemůže činit žádné větší administrativní obtíže. Takovými osobami jsou v prvé řadě účastníci původního správního řízení, kteří nejsou účastníky řízení soudního - v projednávaném případě se jedná o stavebníka akustické zástěny, který celý proces správního řízení vyvolal. Pokud soud nevyrozuměl tohoto stavebníka o probíhajícím soudním řízení a nedal mu možnost vykonávat práva osoby zúčastněné na řízení, dopustil se nejen porušení § 34 odst. 1 až 3 s. ř. s., ale i porušení ústavní zásady *audiatur et altera pars*. Vyrozumění formou oznámení na úřední desce soudu nelze v takovém případě vůči této osobě považovat za dostatečné s ohledem na skutečnost, stavebník byl soudu dostatečně znám, jeho práva v tomto smyslu jsou nesporná a nelze se spoléhat na to, že se tato osoba sama o svých právech na úřední desce soudu v krátkém časovém rozmezí informuje.

Žalovaný se svými námitkami tedy úspěšl; Nejvyšší správní soud proto zrušil napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu, přičemž napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumá i z hlediska dalších žalobních bodů uvedených v žalobě. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu